

VANHA NAINEN ESPANJASSA

 SAGA
EGMONT

SIRKKU PASSINEN

Vanha nainen Espanjassa

Sirkku Passinen

Vanha nainen Espanjassa

SAGA Egmont

Vanha nainen Espanjassa

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2017, 2021 Sirkku Passinen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727028392

1. POD Edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Lähtö

Kello oli soimassa kuudelta, mutta olin hereillä jo paljon ennen sitä. Tai oikeastaan en ollut nukkunut kunnolla koko yönä. Olin miettinyt omia ratkaisujani – ihan yleisestikin, ja erityisesti tätä. Miksi pitää lähteä yksin, lähes kielitaidottomana, maailman ääriin? Pelotti ja jännitti, mutta matka oli maksettu ja otettu töistä vapaata ja kutsuttu vieraita ja hehkutettu asiaa kaikille. Enää ei voinut perua. Oli pakko lähteä.

Henry Ford oivalsi aikoinaan, että ”mikään ei ole erityisen vaikeaa, kun jaat sen tarpeeksi pieniin osiin”. Toimin siis kuin robotti: sytytin valot, hain lehden eteisen lattialta, laitoin kahvin tippumaan, tarkistin vielä kerran, että reppuun kiinnitetyssä kaulapussissa on kaikki tarpeellinen. Mittari näytti yhdeksäätoista miinusastetta. Aamulehden säätiedotuksen mukaan Malagassa lämpöä on kuusi, Mallorcalla yksitoista astetta.

Puin päälleni pitkät kalsarit, villasukat, t-paidan ja paksun villatakin. Päällimmäiseksi kevyesti topatun mustan pusakan,

matalat talvikengät, kudotut tumput ja villapipan, sekä pitkän ja leveän kaulahuivin. Untuvatakin jätin naulakkoon. Siirsin suodatinpussin bioroskikseen, huuhdoin kannun, tarkistin, että hellan levyt olivat kiinni. Roskikset alakaapista, valot pois. Hei sitten koti!

Oikaisin Tammelantorille, siitä Itsenäisyydenkadulle ja asematunnelin läpi Hämeenkadulle. Koskipuistossa liikennevaloista kadun yli ja pysäkki oli siinä. Pidin jalkojani vuorotellen ylhäällä, etteivät ne jäätyisi katuun kiinni. Koski höyrysi ja puut ja talot olivat yöllä sataneen lumen peitossa. Ilma oli kirkastunut ja kuu hallitsi tummaa taivasta, juuri sellaisena kuin sarjakuvissa: vajaa puolikas, silmät ja suu ja nenännykerö. Hytisin kylmästä, kiedoin huivin pään ja kaulan ympärille niin, että vain silmät näkyivät. Katoksen ikkunan läpi huomasin tuttujen silmien katsovan minua. Vaikka fyysisesti olin siinä, olin jo siirtynyt muualle, enkä osannut tervehtiä. Hänkään ei tervehtinyt – luulikohan, etten halunnut tuntea. Sitten hän jo kiiruhti oman bussinsa jonoon.

Bussiin tuli paljon koululaisia reppuineen, muutama matkalle lähtevän näköinen aikuinenkin. Pirkkalassa bussi melkein tyhjени, ja alkoi sitten kaarrella mustaa asumatonta korpitietä pitkin. Pelkäsin ajaneeni ohi, ja olin vähällä painaa stop-nappia. Olin aika monta kertaa tehnyt sen virheen, enkä tehnyt sitä nyt. Bussi pysähtyi pimeään terminaalin eteen. Auto tyhjени, ja ihmiset alkoivat kävellä pois päin. Menin perässä. Aina ihmiset eivät ole oikeassa, mutta nyt he olivat, ja saavuimme valaistun rakennuksen eteen. Astuin sisälle ankeaan, peltiseen halliin. Heti oikealla oli lähtöselvitystiski, ja ihmiset asettuivat jonoon. Reppu painoi hieman yli kahdeksan kiloa. Turvatarkastusportilla alkoi

piipata. Avaimet housuntaskusta koriin, uusi yritys, ja pääsin läpi.

Istuin penkille odottamaan. Lähtöön oli aikaa yli puolitoista tuntia. Onneksi olin yksin, kukaan ei kommentoinut hätäilyäni. Seuraavallakin bussilla olisi voinut juuri ja juuri ehtiä, jos se olisi ollut aikataulussa. En kuitenkaan pidä kiireestä, ja minusta on ihan kiva istuskella rauhassa katsellen ihmisiä ja lentokoneita. Ihmiset puhuivat saksaa, italiaa, ranskaa, englantia, venäjää. Muistin isän ja Kertun käynnit rautatieasemalla. He kävivät siellä katsomassa eläviä kuvia: hälinää, kuulutuksia, lemmikkejä häkeissään, suutelevia pareja, jäähyväisiä ja jälleennäkemisiä. Kerran satuin paikalle kun he istuivat siellä ja katselivat. Kuin elokuvissa. Käsi kädessä.

Lumiaurat kiertelevät kentällä. Valkoinen lumi suihkuua kaaren muotoisena tummaa taivasta vasten. Hieman jo näkyy punaista valoa maan ja taivaan välistä. Hiljakseen punerrus leviää, aurinko valmistautuu nousemaan. Kuva on arktisen kaunis. Matkalaiset seisovat muuttuvan taulun edessä. Lentokone laskeutuu, sen etu- ja takapäätä alkaa valua tummapukeisia ihmisiä, he kiiruhtavat hartiat jäykkinä lämpimään. Kiiruhdan lähtöportin jonoon eikä kukaan moiti minua siitä. Haluan hyvälle paikalle, ja saan ikkunapaikan matkustamon takaosasta. Tuolien selkänoja on sinistä, pehmeää nahkaa. Kolme minuuttia ennen lähtöaikaa kone kurvaa kiitoradan päähän ja nousee ilmaan täsmälleen kello 10.05. Rentoudun. Hyvin tässä käy. Yksinkin pärjää. Vaikka on orpo olo, niin yksinmatkaamisessa on puolensa: ei tarvitse vääntää joka asiasta.

Viimeksi tulin tästä yli kesäaikaan ja päivällä, silloin maisema alla oli vihreä ja sininen. Nyt kaikki on kuin vanhassa

mustavalkoisessa elokuvassa. Torkahtelen. Ikkunapaikka on mukava, kun ei osta mitään juomaa, ja on käynyt kentällä vessassa. Istun siinä koko matkan avaamatta turvavyötä. Tunnen vartalossani, kun alamme laskeutua. Täälläkin maisema on mustavalkoinen. Talojen katoilla on lumimatto. Kummallisia metsiä: kuin ruskeaa, kiharaista lampaantaljaa. Laskeudumme aikataulussa, ja lentoyhtiön torvisoittomainos vyöryy kaiuttimista.

Bremenissä on lämpimämpää kuin Suomessa. Pirkkalan kenttä oli kuin luistinrata, täällä on vesilätäköitä. Terminaali on iso, ja tarkistan mistä jatkolento lähtee: tästä samasta mihin tultiin. Helppoa. Käyn isommalla puolella syömässä: kermaista kalaa, perunaa, tuore patonginpala. Hieman haaleaa mutta hyvää. Kellot ovat tuntia vähemmän kuin minun. Kello 11.55 tänne piti tulla ja olin kuvitellut, että se on paikallista aikaa. Olen lentänyt kaksi kertaa aikaisemminkin tänne, mutta en ole huomannut aikaeroa. Yksin matkustaessa on ihan itse vastuussa kaikesta, kaikki asiat pitää miettiä itse, ja siksi ne painuvat muistiin. Sain tunnin lisäaikaa: lento Alicanteen lähtee klo 16.10. Hyvin ehtisi käydä kaupungilla, sillä ratikat lähtevät lentoaseman edestä. Kiva kaupunki jossa on tullut käytyä joskus aiemmin, mutta yksin en uskalla lähteä. Jos jotain sattuu tai muuten vaan eksyn, enkä osaa ajoissa takaisin.

Lago Jardin — järvi ja puutarha

Bremenistä lähtiessä oltiin myöhässä viisitoista minuuttia. Siivistä pestiin pois jäätä, mutta Alicanteen tultiin aikataulussa. Oli pimeää, tuuli puhalsi voimakkaasti. Vatsanpohjassa asti tuntui jännitys: löydänpö hakijan? Mutta sisään terminaaliin pääsi vain yhtä reittiä, ja hallia vastapäätä, metallisen putkiaidan takana, seisoj vastaanottajien joukko pahvikyltteineen. Saman välittäjän kylttejä oli useita, mutta minua kohti asteli jo punapäinen, hoikka, viisikymppinen nainen: paljon naisenergiaa. Kättelimme. Irja vei minut parkkipaikalla odottavaan pieneen keltaiseen autoonsa. Hiekkaa ja palmuja, leveä valaistu moottoritie pimeyden keskellä. Siinä ensivaikutelma.

Irja piti huolen siitä, että keskustelussa ei ollut yhtään kuollutta hetkeä: ”Olen asunut Torreviejassa kaksitoista vuotta mieheni kanssa. Kaksikymmentä vuotta sitten kävimme täällä ensimmäisen kerran. Se oli semmoinen asunnonvälittäjän

järjestämä tutustumismatka. Innostuimme asiasta ja ajattelimme ostaa yksiön, siihen meidän rahamme voisivat riittää. Pian kuitenkin selvisi, että tamperelaisen yksiön hinnalla saisimme talon. Niin me ostimme talon. Aluksi asuimme siinä vain loma-ajat, ja pidimme muuten vuokralla. Kun kaksitoista vuotta sitten mies jäi eläkkeelle, me kehitimme muitakin tulonlähteitä, ja aloimme asua siellä myös talvet. Suomessa meillä oli pieni talo, mutta vuokralaisista oli kaikenlaista riesaa, joten myimme sen pois. Siitä lähtien olemme asuneet täällä vuoden ympäri, myös ne tukahduttavan kuumat kesät. Toinen poika muutti vaimonsa kanssa perässä. Poika on rakennusosalalla. Espanjassa on sellainen laki, että taloja saavat rakentaa vain grynderit. Kaiken pitää olla arkkitehtien suunnittelemaa. Hartiapankilla ei siis taloa voi pystyttää, mutta pieniä remontteja saa yksityinen yrittäjäkin toteuttaa. Välillä asuntojen hinta nousi koko ajan, grynderit tekivät hyvän tilin, sillä rakentamisen kustannukset eivät nousseet samaa tahtia. Nyt ei rakenneta juuri mitään, kun on niin paljon myymättömiä asuntoja. Ei hintataso silti ole laskenut kuin parikymmentä prosenttia. Pankit ovat lainoittaneet asuntoja eivätkä halua saada takkiinsa. Kun on kyse loma-asunnoista, pakottavaa tarvetta myyntiin harvoin tulee. Nyt ei saa yksiön hinnalla taloa, neliöhinnat ovat parhailla paikoilla Suomen pääkaupunkiseudun tasoa.”

Irjan mukaan lentokentältä Torre viejaan ei pääse julkisilla kulkuneuvoilla. Taksit löytävät kyllä Lago Jardiniin, mutta tuskin oikeaan osoitteeseen. Kaivoin osoitelapun esiin ja ajattelin ääneen: ”Manzana neljä. Manzanahan on omena?” ”Joo, tarkoittaa se omenaakin, mutta se on yleinen osoitteissa myös.” Irja kertoi osaavansa espanjaa niin, että tulee sillä toimeen kaupoissa ja virastoissakin, mutta ei oikein pysty semmoiseen

luontevaan keskusteluun. Kun kuitenkin on suomalainen perhe ja ystävät, ja työkin, kuten nämä kuljetukset, sujuu suomen kielellä.

Saavuimme Lago Jardin ykköseen. Lago on järvi ja jardin puutarha, olin selvittänyt sanakirjasta. Kaksikerroksista rivitaloaluetta. Valkoisiksi kalkitut, punatiilikattoiset talot. Palmuja, aloeita, suihkulähteitä. Paratiisimaista, niin kuin Rantuun esitteessä oli luvattu, mutta juuri nyt pimeää ja tuulista. Irja parkkeerasi autonsa alueen laidalle. Haimme pitkään oikeaa osoitetta. Muita kulkijoita ei juuri ollut. Osoitetta ei löytynyt, löysimme kyllä numerot 54 ja 56 ja 58, mutta ei sitä oikeaa. Irja tiesi, että asuntoni on toisessa kerroksessa, ja sinne mennään talon päädyistä. Mielestään hän kyllä tiesi paikan. Siitä huolimatta hän joutui soittamaan Rantuun paikallisille tukihenkilöille, ennen kuin oikea rappu lopulta löytyi. Hyvänä tuntomerkinä oli betonimylly portaan pielessä. Pihavalot paloivat, mutta ylhäällä rappujen päässä oli säkkipimeää. Onneksi olin ennakkoinut tämän, ja minulla oli pieni led-lamppu avaimenperänä. Ylhäällä oli viisi ovea, joista keskimmäiseen sopivat avaimet. Ensin piti kokeilla kaikkia avaimia rautaporttiin, sitten oven ylälukkoon. Avainta käännettiin neljä kertaa. Sitten eri avaimella auki alalukko, sitä piti kääntää kaksi kierrosta. Valokatkaisin löytyi sisäpuolelta, oven vasemmalta puolelta. Ja simsalabim! Siinä silmieni edessä avautui se sama asunto, jota olin tuijottanut netistä. Kummallinen tunne – kuin olisi sukeltanut sisään tietokoneen näyttöön.

Irjalla oli jo kiire kotiin. Vaihdoimme puhelinnumeroita ja varasin alustavasti lentokenttäkyydin Mikolle ja Ninalle. Irja kehotti minua ehdottomasti ja aina lukitsemaan oven molemmat

lukot ja rautaportin. Oven lukot pitäisi avata oikeassa järjestyksessä: ensin ylälukko, sitten alalukko. Muuten eivät lukittuisi eivätkä aukeaisi. Avainnippussa oli kuin kiusaksi kaksi avainta ei minnekään ja lukitsemiseen kului hyvinkin vartti aikaa.

Asunto oli suunnilleen sellainen kuin olin kuvien perusteella olettanutkin. Tummunutta paikallista mäntyä oli paljon: keittiön kaappien ovet, olohuoneen pöytä ja tuolit, naulakko, lasiovellinen korkea kaappi, TV-taso, makuuhuoneen sängyt ja yöpöydät. Kokopuuta kaikki, ja olleet varmasti kauniita uutena, mutta nyt ne olivat tummuneet jo ei-niin-kauniiksi. Lattiat olivat beigenväristä, nelikulmaista laattaa. Kylpyhuoneen lavuaari, vessanpytty ja amme olivat keltaista tai beigeä posliinia, en osannut päättää kumpaa. Samanlaiselta näytti, kuin meidän vuonna 1984 valmistuneessa rivitalossamme ennen remonttia. Ruokapöydän liinassa oli erilaisten hedelmien kuvia keltaisella pohjalla. Olin jotenkin ihastunut siihen pöytäliinaan kuvia selatessani. Muutenhan kaikki asunnot kuvastoissa olivat sisältä ihan saman näköisiä: kaikissa samanlaiset keittiökaapistot ja mäntyiset huonekalut. Sisustuksen perusteella ei siis voinut asuntoa valita. Eikä kovin montaa asuntoa ollut enää vapaana siinä vaiheessa kun heräsin ajatukseen.

Iloinen yllätys oli, että olohuoneessa oli levitettävä sohva. Olin ajatellut siirtää toisen makuuhuoneen sängyistä olohuoneeseen vieraita varten. Ei tarvinnutkaan. Iloinen yllätys oli myös punaviinipullo, ja siihen nojaava tervetulokortti. Keittiön kaapissa oli teetä ja kahvia, sokeria ja mausteita sekä muita perustarvikkeita. Jääkaapissa oli jugurttia, tuorejuustoa ja vajaa mehupurkki. Oli kahvinkeitin, vedenkeitin ja pieni

uunigrilli. Hellassa oli kaksi sähkö- ja kaksi kaasulevyä. Avasin TV:n, keitin iltateet, söin pari jugurttia, join puoli pulloa viiniä ja nukahdin siihen sohvalle. Hieman oli nihkeänviileää, mutta minulla oli pitkät kalsarit ja villasukat. Heräsin, laitoin pojille ja siskolle ”perillä ollaan” tekstiviestit. Siirryin sänkyyn ja nukuin kertaakaan heräämättä aamuyhdeksään.

Herätessä oli pimeää, mutta kun avasin ikkunaluukut, aurinko paistoi suoraan silmiin. Linnut lauloivat. Ikkunan alla kukki aniliininpunainen bougainvillea, ihmepensas. Tiesin, että vaikka se näyttääkin kukkivan aniliinin- tai kirkkaanpunaisena tai valkoisena, oikeasti sen kukka on ihan pieni, keltainen, ja verholehdet ovat ne, jotka huomataan. Taivaansiniseksi maalattu suihkulähde pulppusi keskellä pihaa. Oli pitkärunkoisia ja matalarunkoisia palmuja ja yksi paksuoksainen mäntykin.

Suihkulähteeltä lähtivät betonista valetut, vihreäksi maalatut polut vinottain neljään suuntaan nurmikon poikki. Myös nurmikon ja talojen välissä kulki polku. Puutarhan kaikilla neljällä sivulla oli rivitalo. Kaikki olivat samaa tyyliä, valkoiseksi kalkittuja, kaksikerroksisia, katot tehty punaiseksi poltetuista savitiilistä. Niissä oli hieman erilaisia ja eri paikoissa sijaitsevia kaariaukkoja, parvekkeita, ikkunaristikoita ja markiiseja. Minun terassini alapuolella, vasemmanpuoleisessa talossa, oli tosi isot, laatoitetut terassit etelään. Ne oli aidattu ja niissä oli portit. Jonkun pihalla istui varttunut pariskunta aamukahvilla. Minun parvekkeeni oli kohti itää, joten saisin siihen vain aamuaurinkoa.

Avasin lasiliukuovet ja päästin valon sisään. Parvekkeen kaiteen yli kurkotti pyykkiteline, jossa oli lakanoita kuivumassa. Asumnon omistaja oli lähtenyt eilen aamulla. Ei ollut saanut

pyykkejä kuiviksi, kun oli niin kosteaa, eivätkä ne vielääkään olleet ihan kuivia. Lämpömittari näytti +14 astetta, sisällä ja ulkona. Ei kovin lämmin, mutta kuitenkin 31 astetta lämpimämpää kuin Tampereella eilen. Lueskelin asunnon käyttöohjeita: aamulla pitää tuulettaa kunnolla, niin että kosteus haihtuu. Sitten lämpöpumppu päälle hetkeksi. Kosteus on täällä pahempaa kuin kylmyys. Tuulettamalla hyvin saa sisäilman pidettyä miellyttävänä. Kun kirjahyllyyn kiinnitetty lämpömittari näytti +20 astetta, suljin siis lämpöpumpun tottelevaisesti ohjeen mukaan.

Oli lauantai, enkä tiennyt, miten kaupat täällä ovat auki. Hieman kaipasin täydennystä ruokavarastoon, erityisesti leipää ja maitoa. Bussilla ajattelin mennä, mutta en löytänyt pysäkkiä, ja lähdin kävelemään kohti keskustaa Orihuelan tietä. Tien toisella puolella rakennettiin asuintaloa, ja siitä jonkin matkaa eteenpäin ostoskeskusta. Vasemmalla puolen tietä oli Samin baari. Jossakin vaiheessa bussi meni ohitseni, mutta en ollut pysäkillä, ja olin jo päättänyt kävellä. Siten näkee enemmän ja lähempää, ja saa kartan päähänsä. Vasemmalla puolen tietä oli keltaisia rivitaloja, oikealla omakotitaloja korkeiden muurien takana. Aika paljon näkyi 'se alquiler' ja 'se vende' -kylttejä, eli vuokrattavia ja myytäviä asuntoja. Kuljin oikealla puolella olevan ravintolan ja kiinalaiskaupan ohi. Sitten tuli huoltoasema ja sen jälkeen appelsiinitarha, jota ympäröi korkea verkkoaita. Appelsiinit olivat kypsän näköisiä, oransseja. Vasemmalla puolella oli uudennäköinen sairaala, ja sen jälkeen suuri rakennus, jonka katossa oli aurinkopaneeleja. Se näytti vielä hieman keskeneräiseltä. Myöhemmin kuulin, että se on meriveden puhdistuslaitos. Tai siis merivedestä tehdään siellä makeaa vettä.

Sen takana näkyi suolajärvi ja sen rannalla korkeita suolakasoja tai oikeammin vuoria. Sitten tuli risteysalue, jossa työt olivat kesken. Jos olisin kävellyt suoraan, olisin tullut merenrantaan, mutta käännyn vasemmalle Avda del Pacificalle kuten kartan mukaan pitikin.

Olin kulkenut takki auki, mutta nyt kylmä merituuli pakotti sulkemaan vetoketjun ja kaivamaan käsineet esille. Sama takki, joka päällä olin lähtenyt Suomesta, oli täällä juuri sopiva vaate. Poikkesin katsomaan merta kerrostalojen välistä. Ranta oli punaista kalliota, meri vaahtosi hurjana. Ei tehnyt mieli mennä uimaan. Erään talon seinässä oli pieni Suomen lippu vaakasuoran tangon päässä. Kävelin lähemmäksi: siinä oli Suomen vapaakirkon toimisto tai ehkä kirkkokin.

Poikkesin marketissa. Ostin lämmintä patonkia, makkaraa, maitoa ja banaaneja. Maito ei ollut jääkaapissa, se on iskukuumennettua ja säilyy avaamattomana lämpimässä. Ihan helppo oli asioida kun oli itsepalvelu. Kassatyttö hymyili ystävällisesti. Aloin lähestyä keskustaa. Alkoi olla enemmän liikkeitä, vaate- ja kenkäkauppoja, intialainen ravintola, joka ei ollut vielä auki. Siesta alkaa kahden maissa, ja silloin aukeavat myös ravintolat, olin lukenut. Siinä tien oikealla puolen oli korkeita kerrostaloja, vasemmalla puolen kaksikerroksisia rivitaloja, varmaankin loma-asuntoja. Ei ollut kovin paljon ihmisiä liikkeellä. Sitten tie tuli ihan rannan tuntumaan. Ranta oli laitettu hienoon kuntoon: tuotu hienoa hiekkaa, ja lapsille oli iloisenvärisiä leikkitelineitä runsaasti. Myös aikuisille oli kuntoilulaitteita. Oli myös hiekkalinna ja sen rakentaja. Mies työskenteli pienen puikkomaisen työkalun ja puhalluspallon kanssa. Todella taitavaa työtä. Linnaan oli valmistumassa yksi torni lisää. Miehen iho oli niin ruskea ja ahavoitunut kuin vain

ulkotyöläisellä voi olla. Hiekkalinnan vieressä oli telttakankainen katos. Mietin, nukkuuko hän siinä yönsä.

Nuoret mustat miehet olivat laittaneet myytävänsä esille rantabulevardin harmaavalkoiselle laatoitukselle, kankaan päälle. Piraattilaukkuja, kelloja ja koruja. Toisilla oli koju käsissään: he myivät aurinkolaseja. Aika hiljaista oli. Irja oli kertonut, että espanjalaisilla on loma-asunnot rannan kerrostaloissa. Talvisin se on kuin aavekaupunki, mutta kesäisin hulina on valtava. Silloin tässä alle sadantuhannen asukkaan kaupungissa on puoli miljoonaa asukasta. Kaikenlaista hupia ja kulttuuritarjontaa riittää. Jos aikoo saada paikan rannalta, se pitää varata aikaisin aamulla. Joku perheestä käykin sen varaamassa, ja sitten koko suku vauvasta vaariin leiriytyy aurinkovarjojen alle. He syövät, juovat, laulavat ja tanssivat ja pelaavat korttia koko päivän. Paitsi siestan aikaan tietysti ottavat nokoset ja jatkavat taas.

Söin hieman patonkia, makkaraa ja banaaneja penkillä istuen. Suomessa niin voi tehdä, mutta täällä tunsin nahoissani, että se ei ollut sopivaa. Ihmiset katselivat minua kummissaan. Miksi syödä yksin puistonpenkillä, kun voi syödä mukavasti ja edullisesti ravintolassa? Poikkesinkin siihen rannan tuntumassa olevaan kiinalaiseen. Aika tavalla kyllä arastelen mennä ravintolaan yksin (siksi puistonpenkki) mutta täällä se tuntui olevan ok. Tai ainakaan kiinalainen miestarjoilija ei mitenkään ilmaissut ihmetystään. Otin menu del dian, joka lain mukaan pitää olla tarjolla jokaisessa ravintolassa Espanjassa. Siihen kuuluu kolmen ruokalajin ateria leivän ja ruokajuoman kera. Kevätkääryle tuli ensin, sitten jotakin riisin kanssa. Jälkiruuaksi otin kahvia, juotavaksi vettä. Olutta tai viiniäkin olisi saanut samaan hintaan, mutta jotenkin tunsin itseni fiksummaksi kun join vettä. Olen minä parempiakin kiinalaisia aterioita syönyt,

Uskaltaako maailmalle lähteä yksin, jos ei osaa kieliä kovin hyvin? Uskaltaa, todistaa Sirkku Passinen. Hän vuokrasi asunnon Espanjan Torre viejasta yhdeksäksi viikoksi vuonna 2010 ja pakeni Suomen talvea etelän lämpöön.

“Vanha nainen Espanjassa” on Passisen valloittava matkakertomus Espanjassa vietetystä ajasta ja sen tuomista kokemuksista. Passinen tarkastelee paikallista elämänmenoa lämmöllä ja tarkkuudella. Miksi pyörän ostamiseen kuluu Espanjassa kaksi päivää? Entä miksi paikalliset miehet pysäyttävät iäkkään naisen kadulla? Mitä suomalaisten karaokeilla mahtaa tapahtua?

Tampereella elävä Sirkku Passinen on entinen sosiaalityöntekijä, joka on tätä nykyä eläkkeellä. Hän julkaisi matkakertomuksensa “Vanha nainen Espanjassa” vuonna 2017.